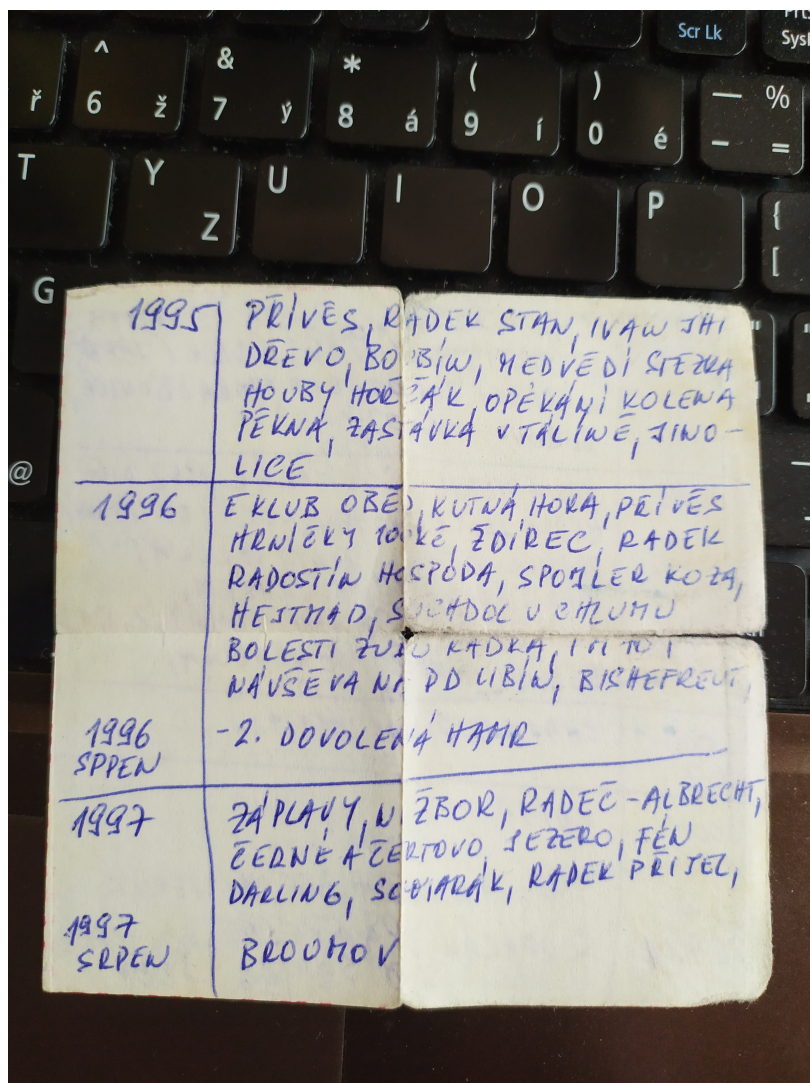

Úvod

Jsou věci v našem životě, které se většinou neservírují ostatním a jsou drženy v našich vzpomínkách pro doby, kdy se k těm zážitkům z různých příčin chceme sami vrátit. Po odchodu do pense jsem začal sám jezdit na Šumavu a to jen se svým TCVR. Toto období jsem začal nazývat SRH (Summer Radio Hiking). Začal jsem to publikovat i na webu. Většinou jen pro své kamarády, kteří jsou stejně postiženi tou velikou věcí, která se nazývá (nazývala) HAMRADIO. Je to jen snůška zážitků, postřehů a možná podávaná v různých letech jiným způsobem, než rok předtím. Jsou spřízněné duše, které to rádi čtou a prožívají to se mnou. Pro ně je určena tato kronika SRH2023. Díky Petře za návrat sebevědomí a chuti, abych zase tento vandrbook začal psát.

Už zase píšeš? Tak to by mohla být typická Vaše otázka. Ne nebojte, nejsem spisovatel. Pokud někdy jsem si něco napsal, pak to v každém případě bylo jen proto, že rád vzpomínám na některé věci, které už byly. Když je mi někdy smutno, pak si vyndám svoji životní kroniku a čtu si. Vůbec mi přitom nevadí, že jsem ve svém životě pro sebe popsal některé věci vícekrát a dokonce mi ani nevadí, že v různých okamžicích a v různé životní etapě, věci vidím jinak. Kdo z Vás třeba vnímá svoji základní vojenskou službu negativně? Když jsme tento náš životní okamžik zažívali, byli jsme přesvědčeni, že na tu blbárnu brzy zapomeneme. Toho různého blbnutí a ponižování bylo hodně. A co teď? Uplynulo pouhých pár desítek let a najednou to období vnímáme jen a jen pozitivně. Čím to je? Asi to patří k životu. Ten plyne a jak říká klasik, jednou jsi nahoře a podruhé dole. Asi to tak má být. Možná nás jen mrzí, že jsme už zapomněli veškeré příhodičky. To sice v té hlavě někde je, ale chybí malý impuls, aby vzpomínky se znovu oživily a vytvořily nádhernou posloupnost. Zrovna tak si matně vzpomínáme na takové věci, jako kde jsme byli na dovolené např. v roce 1995. Pokud nemáme napsanou kroniku putování, pak nám zbudou jen zažloutlé fotografie. I to někdy stačí k „nahození vzpomínek“. Pokud nemáme ani fotografie, pak je to smutná doba. Zjistil jsem třeba i to, že ačkoliv jsme na dovolené byli ve dvou, jeden z nás si na určitou věc nevzpomene. Pokud však je psána kronika ve formě „vandrbook“, pak to vše do sebe začne krásně zapadat.

Otázkou však je to, zda si na něco takového chceme vzpomenout. Každý z nás ve svém životě má i takové doby, které by nejraději absolutně vytěsnil ze vzpomínek. Já osobně patřím mezi takové lidi, kteří svůj život dělí na dvě etapy. Příjemnou dobu od pozdního jara přes léto, až do začátku podzimu. A pak pro moji duši nastává doba temna. Zkrátka to je období zimy. Málo světla, málo pohybu, chlad..... Medvědí doba. V té době mám tak zvanou „blbou náladu“. Chybí mi světlo, chybí mi zelená příjemná příroda. Abych to vůbec přežil, pak se někdy v této době oddávám vzpomínkám. Čtu si ve svém vandrbooku. A najednou prožívám opět tu slast. Znovu si představuji tu studenou Vltavu, znovu dýchám krásný vzduch a je mi fajn. Pokud máte partnera, který má podobnou duši, pak si někdy stačí v té hrozné době vzpomínat ve dvou. Někdy se nemůžeme dohodnout, zda to bylo v roce 1997, či v roce před tím. A tak si někdy pro tuto příležitost píšu i taháky.

Tahák období 1995 až 1997

Podle tohoto taháku se mi jasně vybavují vzpomínky. Např. poznámka „houby hořčák“ znamená to, že ty krásné hříby (co našel Radek) se ve smaženici neosvědčily HI. A už vzpomínky startují. Jak Marta (XYL Radka), poprvé v životě ušla několik km, mohu dokonce přesně ukázat na místo, kde ty nádherné houby rostly.

„Paměť je pomíjivá. Pokud jsou však vzpomínky zapsány, pak je to o něčem jiném.“ (Jožo Fero)

Tak jak tě to vlastně trefilo?

Určitě jsem už někde psal o mém tátovi, mámě, sourozencích a vůbec o prvotním zážitku s HAM rádiem. V mých vzpomínkách se objevují taková jména, jako Franta Vít (OK1FW), Karel Hanousek (OK1AKP), Bohouš Daňša OK1VBQ, Jindra Sluka (OK1VBG), a další. Zkrátka ten můj dětský svět možná byl chudý, tvrdý, ale krásný. Pamatuji i na film „Kdyby všichni chlapi světa“. Z tohoto hlediska pojem Hamspirit je ve mne tvrdě zakořeněn. Pokud tedy slyším na OK0BC vulgární slova, pak je mi smutno. Sám před sebou si říkám – Karle Hanousku, buď rád, že si se této doby nedožil. Zkrátka soudruzi radioamatéři někde udělali chybu.

Dnes už zesnulý Franta Vít (OK1FW), mi vypravoval zážitek z polního dne v roce 1950. Prý byl svědkem (posluchačem) vzniku mého života ještě ve stádiu prespermiovém. Zkrátka mám ještě 3 sourozence a táta asi měl rád přírodu a různé zážitky v ní. No pokud to dopočítám, pak datum mého narození (duben 1951), přesně tomu odpovídá. Táta byl vyučený zámečnický a dotáhl to ve svém životě až do funkce mašinfíry. Jak přišel k rádiu nevím. Bohužel jsem se na to již nestačil zeptat. Jedna věc je však jasná, že rádio po válce bylo přes ROH silně podporováno. Pokud čtete staré časopisy Krátkých vln, pak zajisté si všimnete, jak byla organizována výuka telegrafie. Naši HAM předkové měli kurzy nabitě zájemci. I v Liberci přes ROH vznikla u ČSD kolektivka OK1KDL (Kolektivka Dráhy Liberec). Proč můj táta dělal ZO (zodpovědný operátor) zkrátka nevím. Snad to bylo tím, že po válce věřil, že soudruzi vyřeší vše a světu zavládne konečně spravedlivý mír. Zkrátka byl po válce členem KSČ. Tato kolektivka dostala i svoji místnost. Ještě dnes vím, kde to bylo. Pokud mne táta v mých cca 3 letech sebou do klubu bral, pak si hlavně pamatuji, že všichni kouřili a ta místnost byla plná kouře. Divné však na tom je to, že jsem to jako dítě vnímal pozitivně. Zkrátka ty cigarety voněly. Pamatuji si, jak jsem jako dítě očuchával partyzáanky. Jejda to byla vůně. Z té doby si pamatuji i určité Hamy. Karel Hanousek, pan Rozsypal, pan Štok, pan Smola, Nohýnek a další. Tenkrát nebyla nutnost pro vysílání mít svoji licenci. A tak (asi proti předpisům) se jezdilo jako OK1KDL/1, OK1KDL/2 atd. Každý většinou měl svůj TCVR na bázi dvou elektronek. O nějaké stabilitě se neuvažovalo. Zkrátka pokud to mělo vysílat v pásmu 112MHz (později 144MHz), tak se udělala cívka s několika závity a podle kolegy se to mačkalo, roztahovalo, až jsem toho kolegu slyšel. Jak říkal táta, musí nasadit superegenerace (aspoň tak si na to divné slovo pamatuji). Vlastně oni neměli vysílač (to bylo trestné), ale každý měl jen přijímač. Pokud se však změnil jeden odpůrek, pak to začalo i vysílat. HI. Naši tátové museli zažívat obrovsky krásný věk. Organizace ROH je vysílala na žňové hlídky a další různé spojovací služby. Co to byla žňová hlídka? Zkrátka většina vlaků byla tažena parní lokomotivou. Že z toho něco létalo, je každému jasné. Pokud tedy bylo sucho, pak požáry od jisker byly na denním pořádku. Žňová hlídka měla refundaci mzdy a trávil s dalekohledem čas na Ještědu. Podle jízdního řádu sledovala vlaky, zda náhodou po průjezdu nevznikl požár. Pokud ano, pak hlásila dolů do Liberce, kde hoří a protistanice tuto zprávu oznámila hasičům. Nevím, jak to bylo účinné, ale vím, že se to hamům moc líbilo. Ale něco podobného jsme zažili i my v dobách automobilových závodů. Z cíle RZ jsme předávali časy na start k vyhodnocení. Přes OK0B jsme pak tyto časy předávali do centra v Mladé Boleslavi. Něco o historii rádia z mého pohledu, jsem uvedl [ZDE](#).

Ale nechme té historie. Každý z nás asi časem přejde do vzpomínek a nabude dojmu, že tenkrát to bylo nějaké jiné, krásnější. No jasně, byli jsme mladí. Já Vám však slíbil popis zážitků při SRH2023. Bohužel vůbec nevím, jaké ty zážitky budou a odkud. Jedno je mi však jasné. V mém věku (ročník 1951) již netoužím po zážitcích z brazilského pralesa. Nechci již nic nového (pro mé zdraví třeba i nebezpečného) zažívat. Rád se vracím tam, kde mi bylo dobře a rád přitom vzpomínám. Mezi takové místo patří i Soumarský Most, nedaleko Volar.

Soumarský Most – můj milovaný kraj

Jsou lidé, kteří Vám ve svých „vandrboocích“ budou číst o takových perlách, jako je EA8,EA9, Mexiko, Asie.... Zkrátka ti lidé procestovali celý svět a byli jako správní cestovatelé nadšeni zdejšími hotely, prostitutkami, jídlem... Při vzpomínkách jim svítí oči. A znovu a znovu chtějí objevovat ještě něco lepšího, krásnějšího. Než umřou, tak chtějí poznat celý svět. Co na tom, že nikdy nebyli na Šumavě? Pokud nějakým omylem se jeli podívat na tábořiště Soumarský Most. Pak je napadá jen jedna myšlenka. „Človče, kde je tady sprcha?“. Není to tak dávno, co jsem seděl na pivku u Štiky a přijel tam nějaký Angličan. Nejprve se zeptal, jestli je v kempu. Když dostal kladnou odpověď, tak se šel podívat k Vltavě. Vrátil se a znovu se ptal, kde se tady dá omýt a

osprchovat. Mladý pracovník kempu mu celkem slušnou angličtinou odpověděl, že všude. Angličan to nepochopil a tak svůj dotaz zopakoval. Museli jsme se smát. Teprve v té chvíli Angličan pochopil, že jediné místo na umytí je v této krásné řece. Nasedl do auta a odjel. Pokud někomu řeknete, že zde se chodí na WC do dřevěné budky a že tam není splachování, pak většina těchto světových cestovatelů odchází. Po roce 1989 se dělal na tábořišti průzkum, zda hosté nechtějí toto místo elektrifikovat, vybudovat sprchy s teplou vodou a splachovací záchody. Všichni návštěvníci toto odmítli. To by už nebyl Soumarský Most. A tak do dnešního dne ta elektřina zde není. Díky tomu se sem vrací stále stejná klientela. Všichni ti ostatní jezdí do nádherných hotelů v EA6 a pravděpodobně jsou šťastni. My jim to přejeme, ale doufáme, že my jsme šťastnější.

Určitě jsem již někdy a někde popisoval, jak jsem toto místo objevil. Zkusím zavzpomínat. V roce 1974 se mi jako studentičkovi VŠST Liberec (Vysoká škola strojní a textilní), narodil syn Vojtěch. Přeci jenom to přinášelo finanční vícenáklady. V té době soudruzi pro tento případ vymysleli celkem bezvadnou věc a to bylo podnikové stipendium. Pokud jsem se zavázal, že ve fabrice zůstanu 10 let, pak jsem měsíčně pobíral (i o prázdninách) 1000 Kč měsíčně. Hledal jsem tedy fabriku, která by mi to stipendium dala. Moje specializace byla – konstrukce textilních strojů. Textilní stroje v 70. letech byly v Československu rodinným stříbrem. Co stroj, to světová špička. Tryskové tkaní, bezvřetenové předení, rotační šablonový tisk.

Zkrátka podnikové stipendium by nám i v dnešní době asi mnoho věcí usnadnilo. Kdejaký zubař by asi nespěchal z této republiky pryč, za lepší budoucností. V té době nedaleko Liberce byl v Chrastavě podnik TOTEX (Továrny Textilních Strojů). Tam se vyráběly různé sušárny, foulardy, jiggery..... Ale nechme těch odborných termínů. Tam jsem stipendium bez problémů dostal. Po ukončení VŠ jsem tam ještě před vojnou nastoupil. Měl jsem červený diplom a tak jsem nemusel ani projít speciálním kolečkem po fabrice (dodnes toho lituji). Totiž při tom kolečkování člověk získal plno přátel ve fabrice a spousty domácích věcí se pak dělalo lehčeji HI. Dostal jsem se do oddělení konstrukce plošných sušáren. Mým šéfem byl člověk, který byl o 15 let starší, ale vodák tělem a duší. Po návratu z vojny probíhala ve fabrice ověřovací série nového typu sušárny, kde jeden stroj byl umístěn i v nové fabrice Jitka Otín. To je hodně na jihu. Můj šéf vymyslel fintu, že něco musíme na tom stroji proměřit a že na to spotřebujeme celý týden. Měření jsme skutečně provedli, ale skončili jsme již ve čtvrtek ráno. Účet z hotelu jsme měli až do pátku. Žádné mobilní telefony nebyly a tak jsme odjeli na Vltavu. Tím jsem poznal Soumarský Most a poprvé v životě jsem splouval Vltavu až do Boršova. Ta přírodní nádhera mne velice poznamenala. Podotýkám, že to bylo ještě v dobách bez regulace (buzerace) a vodáci byli gentlemani. Jedno z vodáckých pravidel bylo i takové, že jsme na tábořišti u ohniště našli vše uklizeno a bylo tam připraveno i dříví. Stačilo to vše jen zapálit. Naší povinností pak bylo to, že jsme ohniště museli úplně stejně uklidit a připravit pro další návštěvníky to samé, co jsme tam našli my. Jednoduché pravidlo, fantastické pravidlo. Dnes chceme vše regulovat, zakládáme další a další ochránce přírody... Stejně jako v HAM sportu zde platí jedna poučka. Pokud poruším pravidlo to, že zkušenější vychovává a vede ty méně zkušené, pak se něco utrhne a na pásmech se objevují rozumbradové, kteří mi v části kolem 3777 kHz říkají: „Běž s tou telegrafií do p*****“. Tady nemáš co dělat.“ Mám všechny ty novodobé hamy rád, ale pokud neznají předpisy a ztratili přehled o vývoji a k čemu je něco dobré a neumí ani vyladit anténu. Pak je to těžké, jedinou společnou řečí je možná, jen dnešní počet hPA.

Vodáctví a splouvání řek mne skutečně oslovilo. Pořídil jsem si vlastní loď a tábořiště Soumarský Most se stalo mým milovaným místem. Zde jsem vychovával i své děti a dokonce se snažím i vnuky (to už však nejde tak lehce). Vlastně jsem chtěl jen říci, že v mém věku netoužím poznávat krásná světová místa. Stejně je všechny za svůj krátký věk nepoznám. Vím však stoprocentně, že toto místo mi vyhovuje, zde jsem šťastný a tvrdě zde dokážu relaxovat.